

i alt Fald først maatte have for at kunne tage Beslutning om dette Spørgsmaal. Til den ærede Ordfører for Mindretallet skal jeg gjøre en Bemærkning, da han sagde, at det ikke var Flertallets Mening absolut at ville negte denne Post, men at, hvis det kunde paavises, at der var fornuftige Grunde til at give denne Bevilling, vilde Flertallet give den. Ja, det er selvfølgelig; vi negte kun, hvad der er ufornuftigt. (Udfrydelse). Kan man bevise os, at der er en fornuftig Grund til at give Bevillingen, kunde det aldrig falde os ind at negte den. (Udfrydelse af Scavenius). Der gaar virkelig den ærede Ordfører for Mindretallet ud fra en Forudsætning, som ikke eksisterer. Hvis den ærede Ordfører har ment, at vi fra vor Side tillagde denne Post nogen politisk Betydning, tager han aabenbart fejl; det er klart, at det kan der ikke være Tale om. Konsulen i Rom, det vil sige den nuværende — det var noget andet med de gamle Konsuler — er virkelig for lille til, at der kan tillegges ham politisk Betydning. Det er altsaa et rent teknisk, et rent sagligt Spørgsmaal, og da tror jeg ikke, at den ærede Ordfører kan paavise os, at vi nogensinde have gjort Noget, som vi ansaa for ufornuftigt, eller negtet Noget, som var rimeligt. Men det er netop Spørgsmaalet, om dette er rimeligt. — Den ærede Minister yttrede, at Kontoen til Reiser var kalkulatorisk. Nei, det er den ikke; det er en Post, hvortil der er bevilget en vis Sum, indenfor hvilken Ministeren maa holde sig, og kan han ikke komme ud af det med denne Sum, maa han søge Efterbevilling. Det er mærkeligt nok, hvor ofte det Spørgsmaal kommer igjen; vi behandlede igaar ligeledes det Spørgsmaal, hvilken Sum der var kalkulatorisk. Naar det Ubestemte i en Sum, det større eller mindre, ikke direkte og alene afhænger af bestemte Loves Fordringer, som skulle opfyldes, kunne vi fra vor Side ikke anerkjende en Sum for kalkulatorisk. Det er ganske vist, at det er umuligt for Ministeren forud at sige, hvormeget der vil blive brugt af Summen, og om den ikke vil blive overskredet, saa at han maa søge en Efterbevilling. Men Spørgsmaalet om, hvormeget der skal bruges, afhænger dog af Ministerens jugement, og af den Takt, Sparommelighed og Omsigt, hvormed Bevillingen bruges, og Posten er da ikke kalkulatorisk. Ellers vilde en uendelig Mængde af Bevillinger blive kalkulatoriske, men paa Finantsloven kunne vi ikke anerkjende dem for kalkulatoriske; thi saa vilde hele Sparommeligheds-spørgsmaalet forsvinde i det Kalkulatoriske. Nu siger den ærede Minister, at det er underligt at ville negte noget af Summen; thi naar den ikke er nødvendig, vil den ikke blive brugt. Ja, ganske vist; men naar man har den Tro, at den ikke vil behøves, saa vil der heller ikke være nogen Grund til at give den; thi det vilde være en Opfordring til at gaa lettere tilværks med Hensyn til saadanne Reiser, hvorimod

det, at man sætter Summen til det, man antager tilstrækkeligt, er en Opfordring til Sparommelighed, og det er det, der egentlig er Udvalgets Mening. — Den høitærede Minister udtalte, at han ikke havde opgivet Haabet om en almindelig Fred, samt at en europæisk Krig, selv om en saadan maatte indtræde, jo ikke medførte Krig for os, og det er selvfølgelig tilfredsstillende, at den høitærede Minister meget bestemt tilspode, at han ikke blot haabede paa at kunne bevare Freden, men at der heller ikke for Dieblirket forelaa det Mindste, der kunde svække hans Haab. Jeg tillægger denne Udtalelse stor Betydning, den er beroligende, og jeg er for mit Vedkommende glad over, at den er kommen. Men jeg vilde dog gjerne have ønsket, at den høitærede Minister havde udtalt sig noget bestemt med Hensyn til de Rygter, der have været satte i Omløb i Pressen med Hensyn til Luftingen af Østersøen og forskjellige andre Ting, som ere kompromitterende eller ubehagelige for os herhjemme. Jeg antager ikke, det kan være den høitærede Minister ubehageligt — tvært imod — at kunne faae Leilighed til at give en bestemt Erklæring med Hensyn til disse Rygters Sandhed.

Udenrigsministeren (Rosensørn-Lehn):

Naar den ærede Ordfører med Hensyn til Gesandten i Rom yttrede, at den Plads var beregnet for en yngre Mand, som skulde sidde der og lære, inden han gik over til en større Post, skal jeg indrømme Nødværigheden deraf. Fra Begyndelsen af havde man tænkt sig det saaledes; men det kan ogsaa stille sig saaledes, at den, som kommer der som Begynder, bliver siddende der i en længere Aarrække. Den nuværende Gesandt har været der siden 1872, og jeg vil just ikke sige, at der er Haab om, at han snart kan blive forflyttet andetsteds hen for at faae højere Gage end den, han hidtil har haft. Naar man altsaa tager Hensyn til de nuværende Forhold, synes det mig nok, at man burde bevilge den forlangte Forhøielse i Betragtning af, at han i Sammenligning med andre Gesandter, som han bør staa paa lige Fod med, kun er laadt Lønnet, og at det er en Post, hvor han har begyndt sin Karriere som Gesandt. — Hvad angaar Konsulposten i Rom, vil jeg tilstaa, at jeg paa nærværende Standpunkt ikke ser mig i Stand til at meddele de meget detaillerede Oplysninger, som den ærede Ordfører ønskede at faae. Jeg kan kun gjentage, hvad jeg allerede een Gang har udtalt, at jeg anser det for ganske umuligt, som Forholdene for Dieblirket stille sig, at forene de to Poster; men iøvrigt er jeg rede til at meddele alle de Oplysninger, jeg kan skaffe til Veie i denne Sag, og jeg venter paa et lidt senere Standpunkt at faae Leilighed til at meddele, hvad jeg da maatte have erfaret. — Hvad den sidste Post angaar, Kontoen til Udstyr, Reiser o. s. v., skal jeg villig erkjende, at det maaste ikke er et